

De „H. C. W.”

door ARI DANE.

„Zeg — ik heb nog niks,” laat Kees van Kampen zich gelden. Met een handigen klap van de rechter- tegen den rug van hun linker hand-holletje gooien de anderen hun restje klontgruis naar binnen. — Alleen Jopie Spanner maakt een beweging of hij deelen wil.

„Niet doen Joop; opeten,” kist Frits Menke. En gedwee buigt Jopie z'n hoofd naar z'n hand.

Meewarig kijkt hij onder 't knabbelen naar Kees. — Z'n eigen lekker is er mee van de klont af. Maar voor grooten Frits Menke durft hij niet.

„Da's gemeen” — speelt Kees op — „dat heb' jullie er om gedaan. Ik ga de Vereeniging uit.”

Hij heeft gezien dat de jongens elkaar aanschopten in 't met-elkaar-eens-zijn.

„Dat doe je dan maar,” duldt Frans Vermaat gelaten. „Jij bent toch enkel present als d'r wat te peuzelen valt. Dividend wordt alleen verdeeld onder de werkende leden. Je krijgt immers op tijd je rente.”

„Ik betaal net zoo goed als jullie, alle weken.”

„En je krijgt ook net zoo goed je rente.... dat zeg ik immers? Maar je brengt nooit zelf maar zóóveel mee.” Met een knip van duim-langs-middelvinger wrijft Frans het in. „Goedkoop hebben wat 'n ander inbrengt, dat wil je wel.... maar aandeelen nemen.... ho maar! Dat heb je van die buitenkickers.”

„Zeg, moet je mijn hebben?” vat René Kluit vuur. „Ik woon anders vlak naast 'm, als je 't nog weet. Toen je bij ons makke kastanjes rapen kon, toen was de Loosduinsche weg goed-genoeg.... Haagsche windhapper,” scheldt hij terug.

„Laat 'm maar,” grimmigt Kees. „Wij hebben lekker 'n tuin en hij niet.”

Een secretaris hadden ze niet benoemd, want de vereeniging was niet van plan schriftelijke betrekkingen aan te knopen — alle onderhandelingen zouden worden gedaan bij monde van den president.

Jopie Spanner was dadelijk lid geworden en René Kluit.. .. Jan Poortloo, Piet Kwalm en nog een paar waren al gauw er bij gekomen.

Maar Kees van Kampen had zich wat afzijdig gehouden. Hij had president willen worden.

Hij was ten slotte nog wel toegetreden, maar druk had hij er zich niet voor gemaakt. Nou ja — gewoon lid ook maar..

Lid van de vereeniging kon je worden door het nemen van een aandeel van een stuiver. Verder bedroeg de contributie een cent per week. Alles in specie.

Meerdere aandeelen konden door de leden worden genomen maar dan in natura — niet in specie — — de waarde van het ingebrachte vast te stellen door den penningmeester. En naar verhouding van die inlagen zou de verdeling zijn van mogelijk dividend.

Voor dat voorstel van aandeelen in natura was Frits Menke 't meest opgekomen. 't Was maar voor geval dat de Vereeniging op 'n keer in slechten doen mocht komen en haar betalingen zou moeten staken.... dan had je niet zooveel schuld, vond hij.

„En alles wat we inbrengen dan?” had Frans Vermaat tegengesproken.

„Nou ja — da's dan weg. Wat opgegeten is, dat hoef je niet weer te geven”.

„Och jongen-dan.... we richten een handelsvereeniging op, niet 'n smul-club. Wat we voor aandeelen inbrengen, dat is immers om te verkoopen.... da's dan toch gèld”, was Kees van Kampen Frits bijgevallen.

„Een vereeniging tot bevordering van den peuzelhandel richten we op... nou, en dan handel je wel, maar peuzelen doe je ook”, had Frits volgehouden.

„Da's goed... maar we brengen toch eerst de waar aandem-an.... en dan wordt er voor betaald” zette Kees

door — wat harder. „Zóó zou je aandeelen inbrengen en niks anders hebben dan recht op je dividend — naar je aandeel zelf kon je dan fluiten”.

Kees wist wel niet wat dividend was, maar 't klonk mooi en de rest hinderde minder.

„Loop jij — m'n groote broer is op de H.B.S en die heeft 't me zoo voorgerekend. Jullie brengt maar aandeelen in en dan zal je wel zien dat 't zoo goed gaat”, had Frits gebulderd.

René Kluit had nog voorgesteld om aan zijn grooten broer te vragen — die was op 't gymnasium.

Maar dat voorstel was dadelijk door Frits vernietigd. „Op 't gym., daar leeren ze Latijn en Grieksch, maar rekenen daar moet je Hollandsch voor kennen”, had hij de instemmers overschreeuwd.

Daarmee was 't uitgemaakt geweest, want harder daveren dan Frits, dat kon geen van allen.

Maar zijn eerste vertrouwen in 't beleid van de onderneming was Kees er mee kwijtgeraakt. Met zoo'n schetter-president moest het zaakje gauw vastloopen, vond hij. Als hij president was geweest

Verder was besloten dat de leden ijverig in-de-weer zouden zijn, om koopers te vinden voor de natura, waaruit de ingebrachte aandeelen zouden bestaan. De opbrengst zou zijn tot versterking van het bedrijfskapitaal.

De rente, berekend tegen 8 pCt., zou tweemaal per maand worden uitgekeerd — telkens in den vorm van een half ons vruchtentabletjes, gelijkelijk onder de leden te verdeelen.

Mocht er te avond of te morgen een voorstel worden ingediend om de tabletjes af te wisselen door een half ons suikerballetjes, dan zou daarover in de ledenvergadering worden beslist.

Alle stemmingen te voeren bij gesloten briefjes.

De Vereeniging Wijers- of, zooals ze al gauw was afgekort, de V.W. was opgericht 't vorig jaar, kort na de groote vacantie.

Al dadelijk had ze erg geboft.

Als eersten inslag had ze een closet-rol genomen.

Frans Vermaat had nog zijn best gedaan om daarop

korting te krijgen . . . had aangevoerd dat het was voor de V.W. En dat aan wederverkopers altijd rabat werd toegestaan.

Maar de leverancier was een verhard iemand geweest. Frans had de volle vijfendertig centen moeten betalen.

't Hinderde niet ook. Ze zouden de, door gaatjes-lijn afgedeelde, papiertjes verkopen, tweemaal afscheuren voor een cent. Dan konden de vijf en dertig centen er ruim weer uitkomen.

Maar Frans had geen dadelijk succes gehad van zijn eerste inkoop. Alle man had zich verzet — gevraagd of ie wel goedjes was.

Toen was Frits hem bijgevallen. Die had gezegd dat je bij den peuzelhandel toch pakpapier moest hebben. Zakjes waren te duur. En zoo was de gelijkmoedigheid onder de leden hersteld.

Op denzelfden morgen dat de closetrol in den handel kwam, was Jopie Spanner op school gekomen met een doos suikermuisjes.

Hij had een zusje gekregen.

En hij had net den eerste hap genomen van zijn beschuit — twee lagen er op zijn bordje — toen hij onder 't kauwen bedacht, dat die muisjes net goed waren voor een aandeel in de V.W.

Hij had zijn sponzedoos leeg gemaakt — 't sponsje zoolang in zijn broekzak gestoken . . . 't Voelde wel wat koud-klidderig tegen zijn been, maar nou ja — dat went wel. En toen met zijn zakdoek het doosje uitgedroogd.

Nog even naar de beschuiten kijken . . . wel lekker toch. Zou hij wel? . . . Maar een aandeel in de V.W. is ook leuk. Voorzichtig met zijn voorvinger de muisjes er afhelen — het doosje in . . .

Net kwam de baker binnen. Ze had een gulle bui en de lepel stond nog in 't trommeltje. Met één schep stortte ze Jopie z'n sponzedoos vol.

Frans Vermaat heeft geschat dat het twee aandeelen waren. De prijs werd gezet op vijfentwintig muisjes voor een cent.

Was de houding tegenover de closetrol eerst nog wat stijf gebleven, de muisjes maakten het dadelijk anders. Ieder wou een papiertje hebben voor zijn muisjes.

Leen Kwint kocht voor een cent muisjes. Karel Rozeman scheurde tweemaal een papiertje af. Een er van ruilde hij bij Leen voor twaalf muisjes. Over het dertiende zouden ze juist zijn gaan kibbelen, toen Nico Leut aan de bank stootte — het naar beneden rollende muisje onder aan den lessenaar in zijn hand ving en 't ophapte.

Met Rinus Beldorp had de V. W. bijna moeite gekregen.

Hij wou twee papiertjes aan-een hebben, zei hij — zoo'n klein stukje kon hij niet gebruiken. En toen hij had afgescheurd, was hij gaan ruzie-en. Hij had maar één keer gescheurd, wou hij volhouden en de V. W. had vastgesteld, tweemaal scheuren voor een cent.

„Dat wou jij wel” — had Frans Vermaat de kas verdedigd — „dan zou jij *vier* papiertjes en vijfentwintig muisjes hebben voor twee centen. Mis man scheur jij je langen reep maar netjes in tweeën”.

Rinus was weggelopen — had de V. W. gescholden voor een kale-boel.

Maar de aandeelen waren dien dag gestegen. Vóór vieren traden zes nieuwe leden toe.

Na dien dag had de closetrol weinig aftrek gehad.

De V. W. had het nu over een anderen boeg gegooid. Griffels aangekocht, en ze in tweeën gebroken, om bij helften te worden afgezet.

Dit voor de kleine beurzen. Voor de grootere waren 'n paar potlooden ingeslagen.

Er waren ook aandeelen ingebracht.

Bij Jan Poortloo thuis waren de maagdeperen geplukt en hij had er van zijn moeder zes mogen meenemen voor de V. W.

„Wel drie aandeelen”, had Frans geschat.

Met het zakmes van Frits waren ze gevierendeeld — elk vierde part voor een cent.

Ze waren zóó weg geweest — alle vier-en-twintig. Maar geen die daar papier bij noodig had, want de parten raakten maar net hun vingers, of ze waren al op weg naar het eind-station. En ze smólten in je mond.

Later, toen bij René in den tuin de tamme kastanjes rijp

waren, had mevrouw Kluit de heele V.W. op kastanje-instuif gevraagd, op Woensdagmiddag.

Dien Donderdag hadden al de leden aandeelen ingebracht — in de schooltasschen waren de voorraden opgeslagen.

Frans Vermaat had maar werk om in-te-schrijven. Z'n heele vrije kwartier had het hem gekost.

De toevoer was groot, dus de prijs billijk. Vijf kastanjes voor een cent. Als reuze-koopje werd er reclame voor gemaakt.

Maar 't was de oervloed die de markt bedierf. De heele klas wou wel koopen, maar alles heeft z'n grenzen, vonden ze.

Willem van Zutten smaalde al over afzetten. En Dirk Prevoo opperde dat de V.W. op de vijf best 'n paar kon toegeven, net als de margarine-winkels op een pond een half pond toe.

Om twaalf uur was gauw op 't Paul Kruger-plein vergadering belegd.

Frits Menke had een voorstel om 's middags, in 't vrije kwartier, de rest bij de andere klassen in te voeren. Met algemeen hand-opsteken ging dit er door.

In al de klassen was 's middags grif gekocht. Alleen in de zesde — gelijklopende klassen A en B — was 't niet zoo glad gegaan.

Daar hadden de grootste twee jongens invoerrecht geheven. Drie kastanjes op elke tien.

Frans had zich eerst nog teweer gesteld. Maar Frits had gezegd van maar toegeven — ze moesten toch wèg.

Om vier uur was er geen kastanje meer over. Maar aan de closetrol was weer niet geraakt.

Frans had al eens voorgesteld, om bij den eerstvolgenden vervaldag van de gewoonte af te wijken en, in plaats van in tabletjes, in afgescheurde papiertjes de rente uit te keeren.

Maar dat voorstel was verworpen — uitgesist gewoon.

Hij was ernstig bezorgd — begon al te denken om de rest van die rol maar op de verliesrekening te schrijven.

Toen was Frits Menke jarig geworden.

Als president had hij zich verplicht gevoeld aan de Vereeniging te denken en op zijn verlanglijstje had hij ook gezet: „een grooten zak apenootjes voor de V.W.”

Hij had ze gekregen en belangeloos ingeleverd — grootmoedig geweigerd om ze in aandeelen te laten verschatten.

Ze werden te koop aangeboden vóór negenen — apenootjes, groote dubbele, voor een cent. En de koopers stroomden toe.

Totdat het er een inviel dat het bezit enkel kwelling zou wezen dat ze den heelen morgen zouden moeten zitten met apenootjes in hun zak, die ze tòch niet zouden kunnen opeten, omdat de doppen het zouden uitbrengen.

„Zeg Frans, de closetrol,” had Jopie toen bedacht.

„In 't vrije kwartier zaten in alle hoeken van het gymnastieklokaal jongens apenootjes te doppen — de schillen wegmoffelend in een stukje papier met kartelrand.

Zoo was de rol zoowat op de helft gekomen.

Den dag dat Freek van Erk — z'n vader is graanhandelaar — zijn aandeelen had ingebracht in voertarwe, toen was ze ook weer een heel end afgerold. — Twintig korrels voor 'n cent, die kon je niet zomaar, met 'n zet van je holle hand, je mond inklappen — daar moest weer een gedraaid zakje bij.

Met zoo'n mondvul was je dadelijk in de gaten geloopt.

Meneer Muntendam leek in den laatsten tijd toch al te speuren.

Daarmee had de V.W. nog pas twee nieuwe leden gewonnen. Juist omdat het zoo leuk was, dat zitten kauwen — uit den hoek van je linkeroog glurend naar meneer Muntendam. En dan je gemaal stop-zetten, als hij maar even z'n hoofd verdraaide.

(Wordt vervolgd.)

De „H. C. W.”

door ARI DANE.

(*Vervolg.*)

Kees van Kampen heeft nog nooit een aandeel ingebracht, da's waar, den heelen winter niet en verder evenmin. Laat staan dan dien eenen keer van de vooze radijs.

Hij zit voor zijn aanteeckenpapier.

Maar hij ziet enkel figuurtjes-in-beweging. Tranen van kwaadaardigheid zijn hem in de oogen gesprongen . . . 't kropt in z'n keel.

Naar 't bord waar meneer Muntendam sommen staat te behandelen, kijkt hij niet op. Ze zullen er geen eer van hebben.

Al zoo lang heeft ie wat willen meebrengen — maar hij heeft nooit aan iets kunnen komen, maakt hij z'n eigen wijs. 't Mag ook nooit.

Toen de noten werden afgeslagen had hij nog gevraagd, maar neen — 't hoefde niet.

Toen met die voertarwe van Freek . . . dat kregen bij hèn de kippen . . . daar had hij nou 's mee kunnen geuren . . . Maar hij mag ook niks . . . geen-eens 'n beetje kippenvoer . . .

Hij heeft zoo met z'n eigen te doen.

Had ie 't maar eerder aan vader gevraagd. Van vader mocht ie wel . . . aan vader had ie 't gisteren alleen maar hoeven te vertellen en toen zou vader al dadelijk van avond 'n doos met anijs-drop meebrengen voor de V.W. Die zou ie dan morgenochtend ingebracht hebben . . . heelemaal zoo maar. Net als Frits. Hij zou 't niet eens om aandeelen hebben gedaan

Hij vergeet dat het wel een beetje anders geweest is. Dat het zóó is gegaan.

Toen ze de Vereeniging oprichten zouden, had hij aan moeder gevraagd of hij lid worden mocht — ook al zoo'n beetje laten doorschemeren dat hij wel president worden zou.

Moeder had er niet veel voor gevoeld — had bezwaar gemaakt of het soms op een kwansel-vereeniging uitloopen kon. Kees mocht wel — maar moeder moest altijd precies weten, hoe de handel gedreven werd.

Toen was Frits Menke president geworden. Dat had moeder best gevonden. Kees kon toch al zoo hanebazig doen en dat zag ze niet graag.

Maar moeder had ook gezien, dat Kees er over was blijven wrokken — dat bij hem de president geen goed meer zou kunnen doen.

En daar heeft ze heel ernstig met Kees over gesproken — hem herinnerd hoe dikwijls zijn harde hoofd hem al in 't berouw heeft gebracht.

Kees heeft het aangehoord — hij moest wel. Maar meer dan dat ook niet. Hij heeft niet willen luisteren — was in-z'n-eer-getast.

Hij heeft enkel gezegd dat een vereeniging met zoo'n kwaak-president toch nooit wat werd — en moeder heeft er niet uit kunnen krijgen of de vereeniging nu nog was opgericht of niet.

Toen moeder er verder niet van hoorde, heeft ze de heele vereeniging vergeten.

Zoolang Kees mokken bleef, had hij niet eens animo om wat in te brengen.

En toen de bui ging zakken — toen durfde hij er thuis niet goed meer mee aankomen.

Ja — hij hééft uitgeschoten naar voertarwe. Maar daar is moeder niet op ingegaan, omdat ze aan een V.W. niet meer dacht. En met noten-schudden ook niet. Moeder begreep niet wat hij met twintig, dertig noten tegelijk uitvoeren moest. Hij kon ze toch niet achter-elkaar opeten, heeft ze gezegd.

Dat was geweest, toen Kees begon te merken, dat hij er door de leden op aangekeken werd. Dáárom heeft hij onlangs

die radijs weggepakt. En is er nog dieper ingevlogen. Want nu dachten ze nog dat hij schriel was d'r bij.

Zaterdag hadden Frits Menke en Jan Poortloo al telkens van die schimpen op 'm Hij zàt er mee. Dan nòg maar aan vader en moeder vertellen.

Gisteren, na kerktijd, heeft-ie zijn beklag gedaan dat hij bij allemaal de uitbijter was, omdat hij nog nooit wat voor de V.W. heeft ingebracht.

Zóó is het uitgekomen dat hij al zoo lang lid was geweest, terwijl moeder dacht, dat de plannen voor de vereeniging in 't ijle waren opgegaan.

Natuurlijk heeft vader gebromd — dàt had-ie zien aankomen. Maar 't is nog meegevallen.

Hij heeft alles van de vereeniging moeten vertellen Hoe ze dit deden en dàt alles-en-nog-wat.

Dat van de radijs deed hij al z'n best om er bij te vergeten.

En toen heeft vader gezegd dat hij in de V.W. geen kwaad zag. Als de jongens al wat ze inbrachten eerlijk van thuis kregen — („prik” deden de radijsjes — Kees keek een anderen kant uit) — dat het dan een eerlijke handel was. Vader vond het een bedenksel van echt oud-Hollandschen koopmansgeest.

Zoo is moeder er ook mee verzoend geraakt — is zelfs zoover gegaan om te verzinnen dat vader, als hij vandaag uit de apotheek terugkwam, misschien wel een doosje anijsdrop meebrengen kon voor Kees.

Vader heeft niets gezegd — alleen maar hem een oogje gegeven. En dan weet Kees 't wel, dan komt er geen klein doosje maar een groote. Ècht toch, als je vader een apotheek heeft, dacht Kees.

Die doos zou hij nu net morgenochtend hebben ingebracht. En daar is me nou die sliet van 'n Frits Menke dat standje gaan maken En Frans, met z'n groote wafel! Zot is-ie geweest dat-ie gevraagd heeft, da's waar. Maar kon-ie dan ook weten dat 't vandaag nou ineens 's enkel dividend verdeelen is. Anders doen ze 't tegelijk met de rente. 't Is wel afgesproken werk geweest, om hèm 'n langen neus te

laten halen vast. Hij heeft ze zien grinniken met elkaar. Maar hij zàl ze. . . . Geen een wordt 'r lid van zijn hoepelclub geen-één. Hij zal ze d'r fijn uithou-en

„Zeg jò” — op 't schoolplein, bij 't uitgaan klampt Frans hem aan — „je kan best lid blijven hoor. We. . . .”

Kees schudt hem af — zegt niets.

„Och we zei-en 't d'r immers maar om.” Frits Menke wil hem een hand op den schouder leggen. Maar Kees trekt weg. — „Ik wil niet eens meer —” doet hij hoog — „je kunt me vandaag nog schrappen.”

„Laat 'm afsjeezen Frans”, zegt Frits onverschillig. „Hij hêt 't weer op z'n heupen. Morgen draait-ie vanzelf weer bij.”

In eenzame grootheid trekt Kees af.

Dicht bij de De-Wetstraat komt Jopie Spanner achter hem aangehold — „Jò zeg Kees — je moet lid blijven hoor Ze hebben al spijt. Allemaal”

„Ik zàl ze spijten,” grauwte Kees.

„Nee — echt, ze hebben 't zelf tegen me gezeid.”

„Ja — om me' hoepelclub — maar ik wil ze d'r niet in — ze kunnen d'r uitblijven Jij mag d'r in Joop, jij hebt niet mee gesmuigerd. Zeg — jij penningmeester en ik president — wat? Je hebt immers 'n hoepel?”

„Wàt 'n fijne — pas van me oom gekregen. Ik wil wel Maar wat doen we dan?”

„Wel, hoepelen natuurlijk — wat dacht je? Naar de Boschjes en naar Scheveningen. En als 't vacantie wordt, dan vragen we of we onze twaalf-uur boter'am mee maggen en dan gaan we ònzen kant 's uit — naar Kijkduin. In 't duin boter'am eten en dan langs zee naar Scheveningen en zoo terug.”

„Ik mag nooit alleen zoover”, maakt Jopie bezwaar.

„Als we toch met z'n allen zijn! — Je vraagt 't eerst thuis natuurlijk — dan moet je maar goed zeuren Jò, ga nou terug, zeg — eer dat jij weer aan de Steinlaan bent, nou!” En Kees slaat linksaf, de Loosduinsche weg op.

„Nu je boek dicht, en naar bed Kees” — moeder wordt ongeduldig — „da's nou al de derde keer, dat ik je zeggen moet dat 't tijd is.”

„J-a-a-a.” — Klets, gaat Kees z'n boek dicht zeilt 't over de tafel tot onder de lamp. „Mag 't nou nog, Moeder?” stelt hij zijn eisch.

„Wat zóó gevraagd wordt mag in geen geval, Kees”, klinkt het kort van uit den hoek waar vader aan zijn schrijftafel zit. „Gauw aan Moeder zeggen dat je spijt hebt en anders neem ik de doos met anijsdrop weer mee — dan krijg je ze niet.”

„Ik hoef ze niet eens —” Kees z'n hoofd zakt, z'n mondhoeken trekken — hij slikt dan 't brok in z'n keel slikt „'t Is nou tòch te laat” komt er dan schor. „Ze hebben me de V.W. al uitgetrapt.”

„Wanneer?” informeert vader. „En wat hadt je gedaan?”

Van morgen ik had niks gedaan 't was omdat ik nog nooit wat had ingebracht.”

„Ng” knippen van binnen de radijsjes — nog lager gaat zijn hoofd „O ja — alleen die radijs”, probeert hij gewoon te doen.

„Wat voor radijs?” gaat vader's verhoor verder.

„Die Smit uitgespit had, verleden week toen-ie de ramenas moest zaaien” Onder al het akelige is hij toch blij dat het er uit is — dat moeder nu weet „Maar daar was 'k nòg zuur mee” — in blazende verontwaardiging komt z'n hoofd weer omhoog — „want die waren zoo voos, dat al de jongens die d'r van gekocht hadden, d'r geld terug wou-en. Ik 't weer op me kop natuurlijk uitgescholden voor smous. . . .”

„Hadt je ze aan moeder gevraagd?”

„Nee” 't komt zoo zacht, vader kan 't maar net hooren.

„Dan heb je ook niks in te brengen — heb je niet meer gehad dan je verdiende loon. Als je 't gevraagd hadt, dan zou Moeder je wel gezegd hebben dat die dingen niet meer deugden Als je ten minste 'n beetje behoorlijker hadt gevraagd dan daar straks. Wat wou je toen eigenlijk?”

„Ik heb gezegd dat ik een hoepelclub ga oprichten en dat ze misschien wel allemaal bij me zou-en komen om 't uit-te-praten. En nou had ik aan moeder gevraagd of 't mocht.”

Van de taartjes en de limonade, dat bewaart hij nog maar even.... eerst afkijken hoe 't bij vader valt.

„En?”

„Moeder zou d'r met U over praten.”

„Dat hadt je dan kunnen afwachten vind ik, eer dat je je ultimatum stelde.”

Kees wordt zoo klein als een klontje. Vader laat dat even doorwerken.

„Heb je d'r wat tegen, man?” bemiddelt moeder.

„Dat ligt 'r aan, of jij 't goedvindt?”

„Och” — moeder's hoofd gaat even schuin, in wijzen naar het afgedropen figuur van Kees.

„Nou — dan heb ik zóó gedacht. . . . Dat standje van straks zullen we voor-dit-keer dan nu maar beschouwen als afgebeld, gerekend dat Kees vanmorgen nog al over de rasp is gehaald. Dan wachten we eerst af hoe zijn volgend rapport is. En komt dat naar onzen zin uit, dan wordt hier inlui-fuif gehouden voor de wel, voor wat?”

„De H. C.W.” komt Kees weer bij. „Hoepel Club Wijers” legt hij uit, als vader bot kijkt.

„Komt 'r dan geen verwarring met de V.W.?” werpt vader op.

„Láát 'r geen een van die mispunten wil ik in me club hebben. Dat weten ze al. En we hebben ze niet nodig ook. Henk Ruis en Wim Ter Molen vinden dat H. C. W. veel mooier klinkt dan enkel V.W. . . . we krijgen leden genoeg.”

„In elk geval hoef je toch niet te schelden, he?” sust moeder.

„En ik zou me nog maar 's tweemaal bedenken ook.”

Kees knijpt z'n lippen tot een vastberaden streepje — schudt neen „Alleen Jopie Spanner, diè wel. Die wou nog partij trekken voor me. Ik heb gezegd dat hij penningmeester wordt.”

„Welzeker” — knikt vader — „voluit je gram halen, jò. De Heer heeft immers gezegd dat we flink terug moeten slaan, al wie ons op de rechterwang slaat dus jij mept

maar raak, me-jongen. Je vijand te eten geven als hem hongert, dat staat nergens in den Bijbel, he?”

Kees wordt donkerrood — staat te draaien. . . .

„In elk geval ga je d'r eerst nog wat op slapen”, raadt moeder. „Nacht Kees.”

En Kees gaat naar boven — blij dat het mag van de hoepelclub. Alleen die voorwaarde — daar is hij niet gerust op. Ze zijn juist dezer dagen aan 't proefwerk en nu met die herrie op school. . . . Wat voor cijfers of-ie voor vandaag zal hebben? Zulke nare sommen. . . . en hij was zoo nijdig ook. Als-ie nu morgen met geschiedenis en Hollandsche taal misschien nog boft.

Kees heeft z'n anijdrop niet meegenomen — stilletjes thuisgelaten. Wel heeft-ie ervan aan Jopie verteld. Van de drop en van de plannen van de club is alles door Joop — de zeef voor ieder geheim — naar de anderen toegedruppeld. Kees kan 't duidelijk merken.

Frans Vermaat is vanmorgen rondgeweest om de contributie voor de V.W. Bij hem even gewoon als bij de anderen. Net of er niks gebeurd was.

Maar Kees heeft zich strak gehouden — z'n hoofd teruggetrokken. „Ik heb als lid bedankt”, heeft hij koel herinnerd.

„H-h. . . . flauw. Jij kan ook niks velen” — heeft René Kluit meegedaan. — „Toe jò, blijf nou an.”

En Jan Poortloo heeft met Kees willen samendoen van de kersen, die hij gekocht had.

Jopie Spanner had ze meegebracht — wel vier aandeelen — heel zijn eigen portie van den vorigen middag.

Joop had 't zeker gedaan, op hoop dat 't weer goed komen zou met Kees.

Kees heeft toch z'n nek nog stijfgehouden. Hij ziet wel waar 't om te doen is. Die hoepelclub van hem bijt ze de keel af. En dan de fuif!! Als dat rapport nu maar. . . .

„Wat zit jij te soezen — zit je an den grond?” informeert Frits Menke, links achter hem. „Kan ik je soms helpen?”

Kees verdraait even z'n hoofd, om over z'n schouder te oogden. — Ook wat! Frits kan makkelijk achter hem in 't ijle zitten fniesperen.... maar of meneer Muntendam 't van hem niet dadelijk in de gaten zou hebben, als-ie ging zitten achterom-vragen — hij niet — hij zal wel alleen met z'n ontleding blijven zitten vechten.... Mooi-weer spelen is 't van Frits, anders niets.... Toch wel leuk, dat ze zoo graag in z'n club willen. Zou-ie maar niet?.... 't Is wel flauw geweest, van dat standje — Kees windt zich weer op.... En de anijdrop brengt hij niet mee — hij *doet* 't niet. — Hij wil niet eens meer de V. W. in. Maar als zij nu zoo graag in de H. C. W. willen.... ze zien d'r dan toch wel wat in.... Hè!....

Kees is haast opgesprongen. Wat schrikte hij daar van dien tik van meneer Muntendam's liniaal.... de drie-kwartier om. En die ellendige ontleding nog niet half af!

(Wordt vervolgd).

De „H. C. W.”

door ARI DANE.

(Vervolg en slot).

„Wanneer komen ze nou bij jullie?” vraagt lange Frits 's middags op 't plein en haakt z'n arm in dien van Kees — „ik loop met je mee tot de Joubert-straat.”

„Weet ik nog niet” — doet Kees droog. — „Als 't zoo na is, dan zal ik de lui wel waarschuwen.”

„Wie heb je d'r alzo in?”

„Niemand natuurlijk — ze is immers nog niet opgericht. Iedereen willen we d'r niet in hebben.”

„Mijn en Frans kon jullie ook wel vragen,” probeert Frits. „En Jan Poortloo en René Kluit willen allebei even graag.”

„Wil 'k wel gelooven.” Kees wil nog niet toebijten.

„René heeft pas 'n nieuwe hoepel, heeft ie me verteld....”
Geen antwoord van Kees.

„.... En z'n oom komt aan Promenade logeeren.”

„Klets” — valt Kees uit — „hij heeft niet eens 'n oom.”

„'t Is wel” — overtroeft Frits — „z'n oom uit de West. Die is net-zoo rijk.... En als hij nou in de club is, zegt René, dan zou je 't nooit kunnen weten, als we in de vakantie Promenade voorbij hoepelden....” draait Frits nog wat aan.

„'k Weet niet — we zullen nog 's zien, Joop en ik. — Saluut!” houdt Kees zich groot en maakt zich van Frits af, nog 'n eindje vóór de Pretoriusstraat.

Toch krijgt hij gezicht in glazen kwast en koppen thee met Verkade's koekjes. In dien oom uit de West komen onbegrensde mogelijkheden hem voor. Maar hij zal ze laten voelen dat hij president is.... Ze zullen 't weten.... makt hij nog na.

Als René den volgenden Maandagmorgen deemoedig komt

vragen of hij en Jan Poortloo ook in de H. C. W. mogen, dan zegt hij genadig: „Kan wel — misschien dat we Frits en Frans ook nog vragen.”

En aldoor knauwt hem ondertusschen de twijfel over zijn rapport — hoe dat wezen zal.

Vanmorgen worden ze uitgedeeld.

Had hij maar niet zoo zeker gedaan tegen de jongens. *Als 't nu nog eens mis was...* en ze denken allemaal dat ze overmorgen de club zullen oprichten bij hem thuis — hebben al gezegd dat hij alvast maar 't reglement moest opstellen.

Hij heeft 't al klaar. — Als ie van z'n rapport maar zoo zeker was als van dat...

En de jongens weten natuurlijk niet dat 't van zijn cijfers zal afhangen — daar heeft ie wel voor gezorgd. Zelfs aan Joop heeft ie dat niet verteld.

Kees zit op z'n cijfers te turen.

Twee zevens — een acht... nou ja, wat helpt 'm dat. Die eene roode 4 voor rekenen; 't is of die z'n-oogen-inboort. En voor Hollandsche taal 5 + 't Is dun.

Met zoo'n náár rapport heeft ie nog nooit hoeven thuis te komen. Allemaal door die ellendige V. W. natuurlijk... En van die Frits... Als die 'm verleden week niet zoo dwars gezeten had... 't Puntenboekje heeft in z'n handen.

„Voor rekenen 'n rooie.” — Frits gluurt bij hem in. — „Jij staat 'r ook mager voor... Zeg jongens, da's voor ons elk een taartje minder overmorgen. Kees van Kampen heeft 'n rooie d'r bij.”

„Net één” — bijt Kees op zij — „kijk in je eigen boekje, wil je?... *ongedierte.*”

Had ie maar niet gebluft over taartjes. Hij hoeft 'r niet op te rekenen, dat weet ie wel. Als vader ééns wat gezegd heeft...

En aan de jongens zeggen dat ze niet komen mogen?

Dat heelemaal niet. Hij kàn 't niet doen... en hij *doet* 't niet. Hij laat net-zoo-lief z'n heele puntenboekje op school

liggen.... Dan komen ze maar.... Hij heeft ze nu eenmaal graag gemaakt en afzeggen doet hij ze niet. Als ze d'r zijn, zal ie wel verder zien.... Wel zien wat 'r van komt. Had ie ze maar niet gevraagd.... wat deed ie ook zoo gauw met z'n mond te wezen.

„Wanneer krijg jullie je puntenboekje?” vraagt vader aan tafel.

„Van de week,” draait Kees — hapt van schrik een te groot stuk aardappel en verslikt zich er in.

Vader houdt z'n handen omhoog — moeder laat hem drinken.

Met traan-oogen van 't benauwd-hoesten eet Kees verder. Puntenboekje af gelukkig.

„Van Kampen twee straf-thema's, omdat ie te laat is met z'n puntenboekje” herinnert meneer Muntendam bij 't uitgaan van de school.

„En zorgen dat 't morgenochtend geteekend is,” scherpt hij Kees in.

Gelaten stopt Kees het boekje tusschen z'n blouse, wou dat 't onder weg d'r uit gleed.... de vaart in.

Buiten dringen de jongens naar hem op. „Zeg Kees, tot van middag.... Hoe laat bij jou?”

„Twee uur,” blijft Kees glad-volharden. Maar dan maakt hij zich toch van ze af.

„Even de krant wegbrengen moeder?” doet hij gediensig, als de koffietafel wordt afgeruimd.

Hij zal maken dat ie uit den weg is als ze komen — wegblijven tot ze goed en wel binnen kunnen wezen.

Zijn ze d'r eenmaal, dan zal moeder ze toch niet wegsturen.

En hem een uitbrander geven daar ze allemaal bij zijn, dat doet moeder ook niet, dat niet.

Van avond heb je 't dan wel los, maar ja.... dan is de club opgericht. Dan heeft ie toch niet bij de jongens voor gek geloopt.

Om den hoek van de zij-straat maar blijven staan....
Achter die dikke linde vandaan kun je net op het huis van de Kluits zien.

Daar heb je René — Kees houdt z'n hart vast. Zou die *nou* al gaan? Dan brengt ie de heele pan uit....

Nee, gelukkig. Hij gaat voorbij. Zou ie de anderen tegemoet gaan.... Toch niet van de stoomtram afhaken? 't Klopt Kees in de keel.

Dat ie gerust is op de ontvangst, dat heeft ie z'n eigen aangepraat. Maar.... stel dat ze met de tram komen en *dat* moeder ze terugstuurt.... dat ze d'r tramgeld voor niks hebben betaald!

Welnee — moeder zal 't niet doen....

Even achter z'n boom vandaan — den weg op kijken. Gelukkig daar komen ze aan. Loopen....

Gauw weer zich verdekt opstellen.

Daar gaan ze — René vooruit de stoep op — die zal bellen.

En Aag laat ze natuurlijk weer wachten — die denkt zeker dat hij 't is.

Stil — daar is ze.... Wat blijft ze lang staan praten.... o, bitter! Ze laat ze niet binnen.... kijk ze staan druk-doen met elkaar.... verbeeldt je dat.... nee, ze gaan d'r in. Zeker moeder gekomen.

„Hè!” zucht Kees op.

't Allerergste is niet gebeurd. Nou zelf ook maar gauw gaan. En dan van avond.... nou ja — van avond....

De deur gaat al open. Zeker hebben ze door 't ruitje hem zien aankomen.

„Je schijnt vergadering te hebben, Kees” — zegt moeder strak — „tot etenstijd kun je wegblijven. Dag Kees.”

Voordat 't goed tot Kees doordringt, staan ze allemaal al op straat.

't Gaat tegen vijf ure. Langs de Loosduinsche weg komt een snipper jongen naar huis geloopt.

Een schraal-schriel Keesje met rood-opgelopen gezicht en oogleden als notedoppen.

Bij het de-stoep-opstappen maakt hij zich nog smaller. Als vader de deur opendoet glipt hij naar binnen.

„Asjeblijft Kees” — vader's hand wijst de trap op.

Stom-onderworpen tipt hij naar boven, naar z'n kamertje. Hij is al zoo vernederd.... zoo gemangeld.... platter kan 't wel niet.

Vader zelf komt achter hem aan.

't Verhoor is afgelopen.

Met het puntenboekje in de hand komt vader op 't portaal terug. „Aagje zal je je eten brengen,” zegt hij nog door de deur, voordat hij den sleutel omdraait.

En Kees.... die gedacht had dat platter niet kon....

Hij gaat maar op z'n bed liggen. Op-zij-liggen. Zitten kan hij nog niet.

„En?” kijkt moeder op als vader aan tafel komt.

„Ik kan 't niet helpen, Leonoor — 't *moest* gebeuren. 't Heeft mij misschien nog meer pijn gedaan dan hem.” En vader doet heel druk met mes en vork.

Maar moeder heeft gezien dat het maar een heel klein prikje koud-vleesch was, dat hij heeft genomen.

Aagje komt afnemen. Ongebruikt gaat moeders bord weer de dienbak in.

Dat wou Aagje even aan Kees vertellen, bij 't weghalen van zijn bord.

Toen zijn de tranen! gekomen.

't Wordt tijd voor bed en vader gaat naar boven — zien of Kees er spijt van heeft.

Kees mag meegaan naar moeder en alles vertellen van van-middag.

Ze hadden om hem heen loopen rumoeren, de jongens — razend waren ze geweest — woest.

De schimpen waren hem om de ooren gevlogen.

„Zie je hem — die richt 'n hoepelclub op — bij 'm *thuis*,” van Frits Menke.

En Jan Poortloo: „Daarvoor loop je je dan nog náár.”

„Ik had anders van-middag fijn naar de Bataaf gegaan,” was de verzuchting geweest van Wim ter Molen.

„Zeg jongens — hij met z'n H. C. W. — laat 'm bakken met z'n heele ouwe-hoepelclub — as 't nou nog 'n fietsclub was.... lâ-en we inrukken met z'n allen.... na huis,” had bij de Beeklaan Frans Vermaat geopperd.

„Wel gà-à — ik hou jullie niet tegen,” had Kees van zich afgebeten.

„En 't reglement dan — dat heeft hij bij zich,” had Jopie Spanner op Kees gewezen.

„Hier op straat zeker — of denkt ie soms dat we naar Central gaan en 'm vrijhou-en...!” Dat was René Kluit geweest.

„Welnee — hij zou limonade en taartjes geven.... nou neemt ie ons mee naar Berenbak.”

„Als jullie met me naar 't Regentesse-plein gaat, dan zal 'k daar m'n reglement voorlezen,” had Kees voorgesteld, zoo gauw als 't kabaal wat luwde.

En hij had ze meegekregen....

Maar toen ze hem daar hadden alleen laten staan, was hij aan-één-stuk-doorgehold naar Houtrust en achter in de Boschjes van Poot had hij de rest van den middag voorover in het duin gelegen — z'n gezicht op z'n arm.

Hij had niet durven naar-huis-gaan. En hij had toch ook weer niet eten-over durven wegblijven....

Met hortjes moeten vader en moeder het hem uit de keel trekken.

„En was de club toen al opgericht?” vraagt moeder.

„Neen,” schudt Kees.

„Was 't met je reglement niet in orde?” vraagt vader.

Even slaat Kees een paar groote oogen naar vader op — kijkt dan weer voor-zich. „Ze wou-en 't niet eens hooren.”

„Niet eens hooren? Zijn ze dan eerst met je meegegaan en toen al weggelopen voordat je begon?”

„Ik wàs begonnen — net pas. Maar toen zijn ze tegen me gaan staan angaan dat't zoo kletterde — schelden gewoon — en toen zijn ze d'r van doorgedaan. Blazend-kwaadaardig.”

„Wat hadt je al voorgelezen...? Nou dan?” dringt vader als er niets komt.

„Alleen 't begin” — hakkelt Kees.... „Niemand heeft *iets* te zeggen dan de president,” nog zachter.

„O” — vader knikt — „jawel.”

„Dus nou zòu je ze 's. Vindt je dat je d'r plezier van hebt?” vraagt moeder.

„Ze hebben me uitgescholden,” wil Kees nog afdingen.

„Voor wat?”

„O.... eenig zoontje....”

„Wel — ben je dat dan niet?”

„En bedorven jongetje....”

„Zoo” — vader knikt weer. „Gerekend hoe jij je hebt aangesteld kan ik begrijpen dat ze 't denken. *Hebben* moeder en ik je bedorven, Kees?”

„Neen,” schudt Kees weer.

„Hoe zou 't dan gekomen zijn? — Misschien omdat je naar moeder niet hebt willen luisteren?”

„Ik hèn Frits en Frans toch d'r ingelaten” — verweert Kees.... „En 'k heb nog nooit eerder 'n rood cijfer gehad.”

„Dáár heeft moeder 't ook niet over gehad, is 't wel? Ik dacht dat moeder gepraat had over baas willen wezen.... en over Frits het niet te gunnen, dat hij president was geworden.”

Kees kijkt aandachtig naar zijn bengelend rechterbeen.

„Wanneer heb ik je ook weer meegenomen naar de Regentesse-kerk” — bedenkt vader zich — „toen professor van Nes preekte — drie weken geleden?”

„Twee,” valt Kees in.

„O ja — weet je nog wel dat hij toen, midden in de preek, even de kinderen heeft aangesproken?”

Kees kan er niet opkomen. Dat was toen net met dat gedoe op school — dat weet hij nog wel.

„Kom.... toen hij dat verhaaltje vertelde van dien man, die zijn sloopje had vastgelegd met negen en negentig draden en één ijzeren ketting” — vader houdt even stil, maar Kees geeft geen geluid — „en die order kreeg om zijn schuit los te maken?”

„O ja” — in eens weet Kees 't weer. Maar tegelijk krinkelt hij in — begrijpt hij. —

„Dien man, die toen al de negen en negentig draden doorsneed en die daarna z'n scheepje tòch niet van den wal krijgen kon. Waarom niet Kees?”

„Die ketting,” doet Kees benepen.

„Geloof ik ook.” — Vader slaat zijn arm om Kees z'n schouders — „als ie ineens die ijzeren ketting had losgegooid, dan had hij dadelijk kunnen van wal steken — de negen en negentig draden waren dan wel geknapt door den trek van 't scheepje. — Als 't jou nou gelukt was om president te worden van de V.W. of de H.C.W. of wat ook, zou de ijzeren ketting dan niet hoe langer hoe zwaarder geworden zijn? Je hebt er in den laatsten tijd genoeg je best voor gedaan. Zou je den Heer daarmee niet bedroefd hebben? Zou Hij je misschien vandaag al wéér geroepen hebben om de ketting los te gooien? Om Hem te vragen je te leeren hoe?”

Vader staat even op, om te reiken naar den sigarenbeker op den schoorsteenmantel. Dan hoeft Kees niet te weten, dat hij de waterlanders zag. „Hè, moeder — nou nog 'n klein stukje muziek eer dat Kees gaat slapen,” zucht vader uit, als hij zich weer in zijn stoel laat vallen.

En Kees kan zelf niet zeggen waaròm het huil-gevoel weer in z'n keel kropt, als moeders stem door de kamer klinkt:

„U wil ik, Heer, mijn zorgen toevertrouwen,
„Ik buig mijn hoofd, o Heiland, aan Uw borst.
„Gij hebt beloofd, en daarop wil ik bouwen,
„Dat ge al mijn zorg en al mijn zonden torscht.
„Ik wou zoo graag U boven alles minnen,
„U die der ziel of niets of alles zijt.
„En in 't geloof die wereld overwinnen,
„Die 'k al zoo lang en vruchteloos bestrijd.”

„Die leelijke wereld-van-binnen, hè?” smoest vader nog even, als Kees zijn nachtkus krijgt.

Kees staat voor 't raam van zijn kamertje — te kijken naar de maneschijs op den bruinen beuk.

Hij zucht nog 's weer. Half omdat 't zoo'n nare dag is geweest en zoo'n nare week. Toch eigenlijk voor de grootste helft omdat ie zooveel lichter voelt, nu vader en moeder alles weten en alles vergeven hebben.

Hij laat zich op de knieën glijden, de gevouwen handen op de vensterbank. Van-avond wil hij dáár wel bidden — den Heer vragen om vergeving en om hem te helpen, dat hij den ijzeren ketting zal kunnen losmaken.... den ketting dien hij zichzelf zoo zwaar gemaakt heeft.... zóó zwaar, dat hij alléén hem niet meer losmaken kan.

